

Arrest

nr. 43 300 van 12 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 22 oktober 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het staatsburgerschap van Oekraïne te bezitten en van Oekraïense origine te zijn.

U begreep dat de Sovjetideologie een mythe was en daarom voerde u oppositie tegen president Kravtsjuk en tegen president Koetsjma.

In februari 1989 probeerde u de Russische-Noorse grens over te steken en werd u aangehouden. U werd aangehouden, onderzocht en in Moskou (Russische Federatie) naar het instituut voor psychiatrie gestuurd. Daar bleef u 2 maand voor observatie. Daar werd vastgesteld dat u psychisch niet normaal was. U werd naar Murmansk (Russische Federatie) gebracht, waar er een rechtszitting was. U kreeg psychiatrische opsluiting, streng regime, waardoor u 1 jaar opgesloten zat in Dnjepropetrovsk (Oekraïne). Na dat jaar werd u overgeplaatst naar de psychiatrie ‘zacht regime’ in Tsjernigov (Oekraïne), voor 6 maand. U kwam vrij in de zomer van 1991.

U schreef naar het Oekraïense parlement, naar de Raad Van Europa en naar de Washington Post in de hoop gerehabiliteerd te worden. Vanaf 1995 werd u 2 keer per jaar voor telkens 45 dagen opgenomen in de psychiatrie. De politie kwam dan en zonder uitleg werd u naar de kliniek in Tsjernigov gebracht. Dat gebeurde tot uw vertrek naar Duitsland.

U verliet Oekraïne op 12 november 1999, en u reisde richting Duitsland. U vroeg asiel aan bij de Duitse asielinstanties in 1999 en na een negatief antwoord verliet u Duitsland in november 2000.

U reisde direct door naar Noorwegen waar u eveneens een asielaanvraag indiende.

U verliet Noorwegen op 05 maart 2002 en u reisde richting België. U kwam België binnen op 07 maart 2002 en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 08 maart 2002.

U stelt dat u meedeed aan de Oranje-revolutie door artikels te schrijven. U stelt dat alles wat u schrijft in de ether komt en bij Reuters en op de BBC komt. U neemt medicatie om te kunnen slapen en u consulteerde een psychiater in België die u Leponex voorschreef."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal stelt u dat uw naam Kirilenko Nikolaj is, dat u geboren bent in Nizhine in Oekraïne op 14 november 1954 (CGVS, p.03).

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u zich een heel andere identiteit aangemeten, namelijk: Kuznetsov Pjotr geboren in Gomel in Belarus op 05 mei 1952 (DVZ, vraag 1-6).

Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal stelt u dat u eerder asielaanvragen had ingediend in Duitsland en Noorwegen (CGVS, p.01).

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u daarentegen dat u nergens anders ooit al asiel had aangevraagd (DVZ, vraag 16).

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u uitvoerig over problemen die u kende in Belarus omwille van uw politieke engagement in Belarus (DVZ, vraag 42).

Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal stelt u dat Oekraïens staatsburger bent, en dat de problemen in Belarus die u Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde, allemaal verzonnen zijn en dus allemaal leugens zijn en dat u dus een volledig bedrieglijke verklaring hebt afgelegd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.05).

Concluderend dient te worden gesteld dat er gezien bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

U bent niet in het bezit van documenten."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschriften van 9 februari 2006 en 22 oktober 2009 het feit dat de Dienst vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rekening zou gehouden hebben met zijn psychische problemen en beweert dat er in zijn hoofde een vrees bestaat voor vervolging omwille van een gedwongen psychiatrische opname ingeval van terugkeer.

Volgens hem had de Dienst Vreemdelingenzaken moeten concluderen dat hij psychische problemen heeft en hij aldus tot een "kwetsbare groep" behoort van "personen die behept zijn met mentale of psychische problemen".

Hij verwijst in dit verband (zie het verzoekschrift van 9 februari 2006, p. 3) naar artikel 11 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat "De ambtenaar van de bevoegde dienst neemt de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, en meer bepaald het feit dat hij behoort tot een kwetsbare groep, in overweging".

Hij laat gelden dat het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verzoekschrift van 9 februari 2006, p. 4) "spijtig genoeg een toonbeeld is van hoe men een psychiatrisch patiënt niet moet ondervragen".

Hij voert aan dat hij niet vergezeld was van een advocaat "(hij had er nog geen geraadpleegd)", dat het verhoor 1u30 duurde "(terwijl dat van DVZ 3,5 uur in beslag nam)" en dat er geen bijstand was voorzien

van een psycholoog, evenmin bij Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel *“de ondervrager uit het dossier reeds had kunnen begrijpen dat verzoeker ernstige psychische problemen had”*. Hij vervolgt dat *“er werd evenmin achteraf een psycholoog of psychiater aangezocht die contact had kunnen zoeken met de behandelend psychiater”*.

Verzoeker haalt een passus aan uit het verhoorverslag bij Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij vraagt om hem psychisch te laten onderzoeken *“zodat er vastgesteld kan worden dat ik psychisch gezond ben”* en meent dat dit verzoek door de Commissaris-generaal *“verdraait”* wordt *“tot een door verzoeker zelf te ondernemen démarche”*. Hij haalt ook een passus aan uit het verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal om aan te tonen dat hij wel degelijk ernstige mentale problemen had.

Verzoeker wijst er op dat de bestreden beslissing geen enkel element bevat waaruit blijkt of gedwongen psychiatrische opnamen door de overheid niet als een techniek van vervolging gebruikt worden en of het relaas van verzoeker hieromtrent niet waarheidsgetrouw zou zijn.

Hij verwijst vervolgens naar enkele beginselen uit de *“UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* en beweert dat zowel de Dienst vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal hier niet naar hebben gehandeld.

Tenslotte vraagt hij (zie verzoekschrift van 9 februari 2006, p. 9) zijn behandelende psychiater als getuige op te roepen en te horen, of de opinie van deze of een andere deskundige schriftelijk in te winnen over een viertal vragen.

Verzoeker vraagt ten slotte om zijn hoedanigheid als vluchteling te erkennen en vraagt aanvullend in zijn verzoekschrift van 22 oktober 2009 dat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend.

Hij laat gelden dat *“Rusland staat bekend om zijn autoritaire houding t.o.v. psychiatrische patiënten”* en dat hij in zijn land van herkomst geen *“adequate psychiatrische behandeling”* kan krijgen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De Raad stelt vast dat verzoeker voor de Belgische asielinstanties twee verschillende identiteiten heeft opgeheven.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij "Pjotr KUZNETSOV" te heten en van Wit-Russische nationaliteit te zijn; bij het Commissariaat-generaal verklaart hij dat zijn naam "Nikolaj KIRILENKO" is en dat hij de Oekraïense nationaliteit heeft.

Het aannemen van verschillende namen en nationaliteiten dient aanzien te worden als een bewuste poging tot misleiding van de asielinstanties inzake essentiële persoonsgegevens en houdt een manifeste miskennis in van de medewerkingsplicht.

Verzoeker heeft tevens bedrieglijke verklaringen afgelegd. Hij stelt zelf tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 18 januari 2006, p. 5) dat de problemen in Belarus -die hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde- allemaal verzonnen zijn en leugens zijn. Gelet op deze bedrieglijke handelswijze kan verzoekers asielrelaas niet voor waar worden aangenomen.

Zijn verschoningsgrond, in casu dat hij te kampen heeft met psychische en mentale problemen, kan niet aanvaard worden daar de achtereenvolgende verklaringen die verzoeker respectievelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, geenszins doen vermoeden dat verzoeker niet in staat zou zijn om gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker zelf aangeeft psychisch gezond te zijn (zie het verzoekschrift van 9 februari 2006, p. 4): *"Ik vraag om mij hier psychisch te laten onderzoeken, zodat er vastgesteld kan worden dat ik psychisch gezond ben"*.

Dat de Commissaris-generaal dit verzoek verdraait tot *"een door verzoeker zelf te ondernemen démarche"*, snijdt geen hout. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Indien verzoeker beweert aan een (geestes-)ziekte te lijden die van aard is om op zijn asielaanvraag te wegen, is het in de eerste plaats aan hem om daar een bewijs van bij te brengen, eerder dan de Commissaris-generaal een gebrekkig onderzoek ten laste te leggen.

Het is niet aan de Commissaris-generaal, noch aan de Raad om te bewijzen dat de feiten die verzoeker inroept, onwaar zouden zijn, noch is het hun taak om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Er bestaat trouwens geen rechtsregel die de Commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen als het aanstellen van een psycholoog om bijstand te verlenen tijdens of na een verhoor, of om getuigen op te roepen.

Ook is het niet de taak van de asieldiensten om te zorgen voor bijstand van een advocaat voor verzoeker. Verzoeker geeft trouwens zelf toe in zijn verzoekschrift van 9 februari 2006 (zie p. 4): *"hij had er nog geen geraadpleegd"*.

De Raad wijst er ook op dat de beginselen vervat in het boek "UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", geen bindende kracht hebben, maar aanbevelingen zijn.

Wat betreft verzoekers argumenten dat *"Rusland staat bekend om zijn autoritaire houding t.o.v. psychiatrische patiënten"* en dat hij geen *"adequate psychiatrische behandeling"* kan krijgen, merkt de Raad op dat, zoals reeds hoger uiteengezet werd, verzoeker geenszins aantoonde dat hij met psychische problemen te kampen heeft die een degelijke behandeling vereisen. Bovendien is de stelling van verzoeker dat *"Rusland staat bekend om zijn autoritaire houding t.o.v. psychiatrische patiënten"* een blote bewering.

Aangaande het verzoek om dr. R. F. B. als getuige te horen, wijst de Raad er op dat er geen enkele wetsbepaling de Raad toelaat getuigen te horen.

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat aan verzoekers verklaringen omtrent zijn problemen in zijn land geen geloof kan worden gehecht. Zelfs zijn identiteit en nationaliteit staan niet vast.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980; van verzoeker wordt dan ook de status van vluchteling niet erkend.

Bij een ongeloofwaardig relaas is het ook niet mogelijk in te schatten of er al dan niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reële risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt derhalve niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE